

2ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

6ος

ΕΝΔΟΣΧΟΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ – ΣΤΙΧΟΙ - ΣΕΝΑΡΙΟ

P.01. Γκλεγκλάκου Δέσποινα

Η καρδιά

Ακούω το όνομα σου και η καρδιά μου χτυπά όλο και πιο δυνατά, πλημμυρίζει από αγάπη.

Σε λίγο φοβάμαι πως θα σπάσει.

Ο έρωτας ο αγνός, ο τρυφερός έρωτας με κατακλύζει, έρχεται μου χτυπά την πόρτα, μα εγώ δειλή διστάζω να ανοίξω.

Και έτσι αυτός φεύγει και χάνεται.

Ο καιρός περνά, μα η καρδιά ακόμα χτυπά για την ίδια αγάπη, για τον ίδιο έρωτα που κάποτε της έδινε ζωή και τώρα της χαρίζει απλόχερα τον θάνατο.

Τον αργό και βασανιστικό θάνατο που η ίδια προκάλεσε από τη δειλία της να ανταποκριθεί στα συναισθήματα της.

Να ακολουθήσει το καινούργιο, το άγνωστο.

Μα παρά τον πόνο που νιώθει, συνεχίζει να χτυπά στον ίδιο ρυθμό, εκείνου του παλιού, του ανεκπλήρωτου έρωτα.

P.02 Γραφάκου Ιωάννα

Φαέθων ο Β'

Επειδή έχει πάθος
Επειδή στα γκρι αυτά μάτια δεν είναι
ούτε η ανέμελη θάλασσα ούτε η μουντή πόλη. [Η μάλλον είναι
και τα δύο]

Είναι το παιδί με τα πυργάκια
στην άμμο και ο αυστηρός νέος
στους δρόμους

ο νέος με την πυρκαγιά.

Την πυρκαγιά που από μικρό τον φλόγιζε
Κι εκείνος έπαιζε με τη θέρμη και το φως
Θάμβος στα βλέμματα του κόσμου.
Γιατί τη νόμιζε δούλο κι όχι σύντροφο
Κι έπεσε με το άρμα του στον κόσμο
Και κήκαν μαζί κι η γη κι αυτός
Ποιος να του πει πως δεν είναι παιχνίδι ο κόσμος;

Από τότε ζει
τραγουδώντας ή ανησυχώντας
πάντα γυρεύοντας εκείνο που
του λείπει

Εξιλέωση, ίσως δύναμη,
μάλλον την πρώτη σπίθα.

Κι όμως η φλόγα
εισχορεύει στην ψυχή
απ' τα μάτια της.

P.03 Κίτινγκ Νίκη

Επόμενος σταθμός

Είχε δύσπνοια και λυποθύμησε
Δεν έχω πολύ χρόνο
Επόμενος σταθμός
Βρίσκομαι σε ένα τσιμεντένιο κύκλο
Παντού κυλάει νερό
Κατευθύνεται προς την ενδιάμεση λίμνη
Το νερό με καίει
Δεν έχω πολύ χρόνο
Επόμενος σταθμός
Πάω να τον αποχαιρετήσω
Λέει η ηλικιωμένη κυρία
Μπορεί να είναι η τελευταία φορά
Τα μάτια της γέμισαν ζεστό νερό
Κυλάει ανάμεσα στις ρυτίδες
Κυλάει ανάμεσα στο ετοιμόρροπο
πρόσωπό της
Δεν έχω πολύ χρόνο
Επόμενος σταθμός
Το πρόσωπό του κρύο και άσπρο
Η μια μεριά του σώματός του
Ολόιδια με την άλλη
Όλα στην τέλεια αναλογία
και σε κάνει να αναρωτιέσαι
Τι κάνει αυτή η καταραίδα στο μέτωπό του

Δεν έχω πολύ χρόνο
Επόμενος σταθμός
Η μέδουσες δημιούργησαν τέλειο κύκλο
Τα χρώματα τους σαγηνευτικά
Με μαγνητίζουν
Είμαι στο έλεος της κάθε μιας ξεχωριστά
Χάνω τον έλεγχο
Δεν έχω πολύ χρόνο
Επόμενος σταθμός
Το δωμάτιο άδειο
Νόμιζα ότι μου άνηκε
Και λες
Μα εγώ θα του έβαζα
αντικείμενα απο τα μανάβικα
Μα εγώ θα είχα μια μωβ λάμπα
Αυτό το φως με τυφλώνει
Και εκεί κάθεται ο δειλός
Ξαφνικά φουσκώνει
Χοντραίνει
ασπρίζει τόσο
Θα εκραγείς του φωνάζω
Ξαφνικά λεπταίνει
ζαρώνει
μαυρίζει
Θα λιώσεις του φωνάζω
Μα δεν μ' ακούς
Μα δεν μ' ακούει
Δεν έχετε πολύ χρόνο
Επόμενος σταθμός
Δεν θέλω να φύγω από τον ηλεκτρικό
Γρατσουνάω τη θέση μου
την παίρνω μαζί μου
Χαράζω τις ζωγραφιές των παιδιών
Δεν έχω πολύ χρόνο
Επόμενος σταθμός

P.04 Κύρος Ηλίας

Το άκουσμα της αλήθειας

Βρυχήθηκε αγρία,
που ταραχτήκαν τα βουνά,
που φουρτούνισαν οι θάλασσες,
που ράγισαν οι κοιλάδες,
που έτρεμαν των πουλιών τα φτερά.
Κραυγή θηρίου ανθρωπόμορφου
όλεθρο έσυρε στο πέρασμά της.
Όπου 'κουγόταν ακολουθούσε ξηρασιά.
Όπου 'κουγόταν ακολουθούσε νύχτα,
όχι απ' αυτές τις ωραίες
με άστρα και σελήνη να φέγγουν,
απ' τις μαύρες, τις σκοτεινές.
Οι στάχτες της ραγισμένης κλεψύδρας
χύθηκαν χάμω.
Ούτε ψοφίμι δε τολμά,
όχι να τις αγγίξει,
ούτε καν να ζυγώσει.
Τι κατάρες μας φέρνεις
από τόπους μακρινούς
και τρομερούς;
Ούτ' άγιο άγγιγμα δε τον έφτανε.
Πικρό το κλάμα, πικρό το δάκρυ.
Πικρή η αλήθεια που 'φερεις
και στα ώτα μας ηχεί.
Ηρθε στραβωμένος άνθρωπος

να μας φωνάξει ίσια κουβέντα.
Τι μυστήρια πράματα λες,
Συ μας ουρανοβρέχεις
και μεις κρατούμ' ομπρέλα.
Μέχρι σε καταφύγιο θα μπούμε
να μην ακούσουμε τη λέξη σου,
να μη σπάσουμε την ουτοπία μας.
Τι βάσανα μας προφητεύεις;
Τι αμαρτίες μας φανερώνεις;
Τι κηρύττεις πάνω στο λόφο
ενώ μεις κλείνουμε μάτια και ώτους;
Τι μας λες το Α;
Τι μας λες το Ω;
Τον κόρακα τον μαύρο τρώμαξες.
Μας φέρνεις καταιγίδα σε νου και ψυχή.
Μας φέρνεις ψύχρα μες στη ζέστα.
Ανάθεμα το χρυσό σου στόμα,
ανάθεμα το κρυστάλλινό σου μυαλό.
Χτυπάς και χτυπάς.
Βροντάς και βροντάς.
Της αλήθειας η αλήθεια πονά,
πονά σκληρά και αβάσταχτα.
Η φωτιά νερό δεν καίει
και το νερό φωτιά δε σβήνει
όταν φωτιά και νερό είν' ένα
και λειτουργούν σαν ένα.
Πώς μας αστράφτεις τις όψεις
Με τις όψεις καλυμμένες;
Πώς μας αστράφτεις το σώμα
Με το σώμα σκεπασμένο;
Αποκαλύπτεις των θαυμάτων τα θαύματα.
Προσπάθησε να μας ξυπνήσεις,
ξύπνα μας από το όνειρο,
από τον ξύπνιο ύπνο μας.
Θα σε περιμένω,
θα σε περιμένω ώσπου να καταφέρεις.
Μετά, φώτισέ με και αυτοπροσώπως.

P.05 Μπαλάφα Δηώ

Κυκλική τροχιά

Σε κυκλική τροχιά περιστρέφομαι στον χρόνο,
σε κυκλική τροχιά στο μέσα μου,
στο χάος μου.
Ένα φτερούγισμα μιας μικροσκοπικής πεταλούδας μπορεί να τ'
αλλάξει όλα.
Εντροπία.
Υποτροπιάζω στην αρρώστια του μυαλού μου.
Μολυσμένες σκέψεις και ιδέες μολυσματικές.
Μια σταγόνα δηλητήριο στο αίμα αρκεί για να καταλυθούν όλα.
Ηρεμία.
Νηνεμία στη συναίσθηση.
Φόβοι υπό μορφή θεάτρου σκιών σε κυκλική τροχιά
μέσα μου
γύρω μου.
Φαινόμενα με διαταραγμένες συνθήκες, διαταραγμένες ψυχές,
φαινόμενα χάους.
Μια στροφοδύνη άπειρης ενέργειας
άσχημης, χωρίς μορφή.
Ύλη κατεστραμένη.
Η ενέργεια δεν αναδημιουργείται, μόνο ανακυκλώνεται,
μετασηματίζεται.
Κυκλική τροχιά στη στροφοδύνη.
Ένα μαύρο πέπλο.
Ο χρόνος μετριέται με καμμένα τσιγάρα, με στάχτη, με σιωπή,
με αίμα.

Η αγάπη με χρόνο.
Φαύλοι κύκλοι που εφάπτονται εσωτερικά
Κι αν η ζωή εν τέλει είναι μια ευθεία;
Το μελάνι ξεθωριάζει και το χαρτί κιτρινίζει. Η μνήμη χάνεται.
Ο χρόνος πάγωσε όπως κρυσταλλώνει η σταγόνα του αίματος μόλις
πέσει στο χιόνι, όπως ο γυάλινος σταλακτίτης που αναλύει το φώς.
Ψυχρό ουράνιο τόξο.
Σιωπή.
Μια κραυγή φοίνικα που πεθαίνει.
Μαύρο.
Λάμψη ανάστασης.
Δημιουργία με σκοπό την καταστροφή.
Γέννηση με σκοπό τον θάνατο.
Ύπαρξη με σκοπό την ανυπαρξία.
Κύκλος αέναος που χάνεται στη λήθη.
Γαλήνη.

P.06 Ντανά Αγγέλα

Ύμνος στη φωτιά

Μορφές που εξυψώνονται με ώθηση τη φωτιά
Ρυθμικός χτύπος που ταυτίζεται με τους παλμούς της καρδιάς
Οι παλμοί της καρδιάς που ταυτίζονται με τον ρυθμικό χτύπο
Τις αποφασισμένες και παχιές σταγόνες της μπόρας
-γιατί βροχή δεν ήτανε-
Που χαστουκίζουν το έδαφος
Η θέρμη της φωτιάς προξενεί το κάψιμο αυτό της ηδονής
Εκείνο που σε κάνει να ρουφάς τον αέρα μέσα απ' τα σφιχτά
σφραγισμένα δόντια
Πρώτος χτύπος
Φωτιά που κατακλύζει το σώμα
Περνάει μέσα απ' τις φλέβες και βράζει το αίμα που κυλάει
Τώρα με περισσότερη ορμή στα ρυάκια του κορμιού
Δεύτερος χτύπος
Η φωτιά καίει τη σάρκα και η μορφή σκοτεινιάζει
Είναι όμως το μαύρο εκείνο που τα φωτίζει όλα
Είναι η πλευρά του εαυτού που δεν εκφράζεται
Γιατί μαθαίνουν που καλύτερα να την κρατάς κρυφή
Τρίτος χτύπος
Εκείνοι που τρομάζουν μην τυφλωθούν από το μαύρο φως
απομακρύνονται προκαλώντας ένα ηχηρό ποδοβολητό
Και οι χτύποι είναι πλέον πιο απότομοι και πιο συχνοί
-ταχυπαλμία-
Τέταρτος χτύπος
Το νιώθεις να κορυφώνεται

Πέμπτος χτύπος
Κάτι θα συμβεί
Έκτος χτύπος
Τεντώνεις τα βλέφαρα και σφίγγεις τα σαγόνια
Η μορφή απλώς φεύγει
Άλλωστε το μαύρο τσάι πίνεται ζεστό.

Φοβάμαι

Χαμένη στις σκέψεις
βυθισμένη στο σκοτάδι
οι δαίμονες με τραβάνε, φοβάμαι!

Το κεφάλι μου γυρίζει,
η δύναμη μου σιγά-σιγά σβήνει.
Οι φωνές δεν σταματάνε, φοβάμαι!

Θέλει να βγει, να κυριαρχήσει
ο θυμός, ο πόνος και η θλίψη.
Με νικάνε, φοβάμαι!

Ο πόλεμος αυτός τελειώνει.
Ο δαίμονας έχει νικήσει.
Όλα σταματάνε, πια δεν φοβάμαι!

P.08 Πάγια Κριστιάνα

*This is the way the world ends
Not with a bang but a whimper.*

(Στίχος παρμένος από το ποίημα του Τ. Σ Έλιοτ « The Hollow men»)

Οι χλιοφορεμένες μάσκες έγιναν αναπόσπαστο κομμάτι
του εαυτού τους
και εκείνοι με τη σειρά τους
αναπόσπαστο κομμάτι της αποσπασματικότητας.

Οι αόρατες αλυσίδες πιο βαριές από ποτέ,
γίνανε βαρίδιο
και φυλάκισαν όσους ήθελαν να δραπετεύσουν
απ' το δίκτυ της πραγματικότητας.

Η ζυγαριά έγειρε προς την αδειανή πλάστιγγα
που δεν τη διακοσμούσε χρυσός
και Εκείνη
που τόσα χρόνια
αγέρωχη,
υπερήφανη,
απτόητη,
την κρατούσε
λύγισε από το βάρος της ίδιας της
της υπόστασης.

Το εβένινο σκοτάδι διαχύθηκε σιωπηλά

και την ύπαρξη του την καταλάβαμε όταν είχαμε γίνει ένα με αυτό...

Μα ήταν πια αργά...

...γιατί τα φαντάσματα με τις μυτερές λευκές κουκούλες
είχαν ανοίξει τα μισάνοιχτά τους φέρετρα
και ήταν έτοιμα να σπείρουν
τον τελεσφόρο σπόρο από τους καρπούς
που τους έτρεφαν ασταμάτητα τόσα χρόνια...

Μα ήταν πια αργά...

Οι θάλασσες και οι ωκεανοί που χρόνια υπήρξαν δεξαμενές
κατάλαβαν το μαύρο παιχνίδι που παιζόταν στα κύματα τους
και χίμηξαν στις ακτές να περιλάβουν όσους τους είχαν
πρωτύτερα
ατιμάσει.

Οι άνεμοι θέριεψαν γιατί Ιφιγένειες συνεχίζονταν και σφάζονταν
ακόμη και τότε...

Προσπάθησαν μάτια μέσω τυφώνων να διώξουν τη σκόνη της
αδράνειας
που είχε κατακαθίσει στα γρανάζια του χρόνου
και καθιστούσε την κίνησή τους αδύνατη
Μάτια...

Και η γη
η γη
άνοιξε
διάπλατα
και ένας ήχος
υπόκωφος
ένας ήχος
σπαρακτικός

εκβλήθηκε από μέσα της ·
η θλίψη αιώνων
για όλα τα παιδιά της που ενώ άλλοι τα σκοτώσανε
εκείνη έπρεπε να καλύψει με το χώμα της...

Και όλα έχασαν την σύστασή τους...
Το αποτέλεσμα της Εμμονής της Μνήμης εξαπλώθηκε σε κάθε τι
υλικό

Και τα αντικείμενα αιωρήθηκαν στο κενό που δεν κατάφεραν να
καλύψουν
Οι ιδέες μετατράπηκαν σε φωτιές που δεν κατάφεραν να ανάψουν
Και οι άνθρωποι έγιναν νεκροταφεία ονείρων,
επιθυμιών,
ελπίδων.

Τα απομεινάρια ύπαρξης ξεβράστηκαν πέρα από τη ζώνη του
Κάιτερ...

Το σύμπαν κατέπνιξε το αναφιλητό...

***αυτός είναι ο τρόπος
που ο κόσμος τελειώνει
όχι με ένα πάταγο αλλά με ένα λυγμό.***

...4,6 δις εκατομμύρια έτη φωτός μακρύτερα..

Εκείνη είχε καθίσει στο μπαλκόνι.
Η παλμοευαίσθητη βελόνα
του παλιού γραμμοφώνου
διάβαζε τα κοχλιοειδή αυλάκια των γαλαξιών
και μετέφραζε τις ταλαντώσεις σε ήχο.

*“Πόσο διαρκεί η ύπαρξη;”
αναρωτήθηκε...*

Η κοσμική μουσική σταμάτησε να αντηχεί
για ένα λεπτό.
Η προσοχή της αποσπάστηκε από μία στιγμιαία λάμψη
στο στολισμένο στερέωμα.
Την εκκωφαντική σιωπή ακολούθησε
ο απόηχος της ύπαρξης
ασαφής,
συγκεχυμένος...

Οι χορδές των τόξων του προσώπου της ενώθηκαν.
Ένα κενό δημιουργήθηκε μέσα της,
ο θώρακάς της έγινε ταφόπλακα της ψυχής
κάτι
είχε χαθεί
για πάντα...
Η αδιόρατη ψυχή όμως κατάφερε να αποδράσει και
η κοσμική μουσική ξανάρχισε να αντηχεί.

Απαλύνθηκε από τον αρμονικό ήχο η τρικυμία
η γαλήνη είχε επανέλθει και τα άστρα χόρευαν στο ρυθμό
της συμπαντικής μουσικής.

Το σύμπαν άλλαξε πλευρό
σκεπάστηκε με το αχνό σεντόνι της παροδικής στασιμότητας
ώστε να κατευνάσει την ύπαρξη από την ωμότητα της
μεταβλητότητας

εκείνο το βράδυ διήρκησε αιώνια
λίγο περισσότερο από τα άλλα βράδια
λίγο λιγότερο απ' όσο η ύπαρξη...

P.09 Παπαβασιλείου Ειρήνη

Σαν Φοίνικας κι εσύ

Είναι φλεγόμενα τα βέλη του...

Ξέρεις, η σπίθα είναι στο βλέμμα
Κι αν κάνεις το λάθος και κοιτάξεις,
θα αγγίξει την εύφλεκτη ψυχή σου που διψά για ζεστασιά.
Θα σε κάψει

Σαν ξεκινήσει να σιγοκαίει δε θέλει πολύ
με κάθε σκέψη κι επαφή φουντώνει
Κι εκείνος με τα φτερά του στέλνει άνεμο
Να μην πάψει να φυσά
Να μην πάψει να καίει

Τι κι αν όλα κυλούσαν ομαλά;
Εκείνος είναι μικρός - του αρέσουν τα παιχνίδια!
Θα κάνει τις φλόγες να χορεύουν
να σε παρασύρουν, να μεθούν, να φουντώνουν!
θα ζεστάνει την ψυχή σου
θα κάνει την καρδιά σου να προσπαθεί να δραπετεύσει
τα μάγουλά σου να αναψοκοκκινίσουν
Θα σε κάψει τόσο γλυκά!

Μα όταν αποφασίσεις να χορέψεις
θα χρειαστεί να σολάρεις, να αυτοσχεδιάσεις, να μην κουραστείς
θα χρειαστεί να αντέξεις τη ζέστη, τον καπνό, τις αναθυμιάσεις

Και τότε - αν οι φλόγες δεν κοπάσουν,
τότε η σπίθα θα γίνει πυρκαγιά
και δε θα σβήσει
Θα σε καίει μέχρι να μείνει μόνο στάχτη

Όταν όμως δε θα έχει μείνει τίποτα πια για να κάψει
ξέρεις ότι θα αναστηθείς από τις στάχτες
Και αφού ξέρεις ότι αξίζει να χορέψεις,
αφού - άθελά σου; - ερωτεύτηκες,
Ασ' τον να σε κάψει...

Η αμαξοστοιχία

Από μωρό γεννιέσαι, στο σύμπαν περιπλανιέσαι.
Τα άγχη κι οι εικόνες περνούν από μπροστά σου....
Κινδύνους που διατρέχεις τους δέχεσαι και τρέχεις
απο παιδί μικρό στην γειτονιά σου
Έχεις σκεφτεί να νιώσεις, προτού κάποιον πληγώσεις;
Περπάτησε με σθένος στην ιδιοσυγκρασία,
μα τράβηξε το φρένο προτού γίνει η μοιχεία!
Το τρένο να προλάβεις, έστω και στη ληστεία...
Εκτός συνόρων έφτασε, κι εσύ στο "παραπέρα"
εαν τα συναισθήματα μάθεις να κάνεις πέρα.
Πιότερο μεγαλώνουμε, και η ζωή μας πέτρες
και ξύλα τε και σίδερα· αν έχεις ράγες, φέρτερες!
Έτσι θα γίνει η διαδρομή διελεύσιμη ξανά.
Εμπόδια ειν' τα σίδερα, εμπόδια ειν' τα ξύλα
οι πέτρες οι ολόλευκες τον δρόμο μας εδείχνουν
Μεσ' στις μουριές, τις καστανιές τα άνθη ξεπροβάλλουν
Οι "αλεπούδες", ξαφνικά, προσωρινά μας ρίχνουν
αεικίνητη όμως μένει του τρένου η σκιά,
οι στόχοι, τα αιτήματα τα μέσα έχουνε πια διασπαρθεί
σαν του φιλότιμου ίχνος. Ξανά μανα να δούμε
πότε πάλι θα φτάσουμε κουβέντα ας μην πούμε,
πριν τον σταθμό περάσουμε σταθμός στην ζωή μας
δεν είναι μονο ένας Πολλοί και διάφοροι δοκούν :
"σαν τον θάνατο κανένας" Και σαν στη στάση φτάση
η αμαξοστοιχία ζωή φτιάξε καλύτερη,

κάνε αντιστοιχία στην πινακίδα επάνω γράφει
η ακροστοιχία : "ΣΕ 5' ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ"
για δεξ , φεύγει η ταχεία! Στο τρένο οι θέσεις πιο κενές
χρειάζεσαι (και) κανέναν Ποιός ξέρει, ίσως να μην θες,
μπορεί και πάνω απο έναν ! Μονάχος σύντροφός σου ο νους
πράγμα συνεπές, αυτάρκες Μην μόνο ακους τί εσένα λεν'
οι διάφοροι "σταθμάρχες" της ζωής.
Η αγάπη παροτρύνει τον νου σου να ωριμάσει
και τότε ας διερωτηθεί(ς) στο τρένο ποιον να επιβιάσει(ς)
Αφετηρία-τερματικός η γέννηση κι ο τάφος
Η θέληση, ή η πυρά και τα βουνά κι ο κάμπος.
Τα τούνελ κι οι βουνοπλαγιές με συνανθρώπους σ' ερημιές
ένταση, κι ηρεμία χαρά, και δυστυχία.
Τα σύννεφα κουνούσε , μα όμως δεν πετούσε.
Ειν' η ζωή ένα τρένο, μοναδικό ταξίδι,
όπως της γένυσης νοστιμιά το φαγητό με ξίδι (!!)
Τσενάι-Καρς-Μπλαγκόεβγκραντ-Αθήνα-Βελιγράδι
ζεις στη Σεβίλλη το πρωί το βράδυ Λειανοκλάδι (!)
Το ρεύμα είναι ανέγγιχτο, η τάση χαμηλή
το δείλι απερίγραπτο κι η ομορφιά γλυκή
Δύσκολη είν' η ανηφορία, το βράδυ ως τη μία
Βρέ τρέχα να προλάβουμε την αμαξοστοιχία!

P.11 Παπαρίζου Νεφέλη

Σαν ταινία

Σήμερα είδα έναν πνιγμένο,
ξεβράστηκε στην ακτή και
έτσι ξαφνικά η ζωντανή και ζεστή σάρκα έγινε,
ένα μνήμα, ένα επιφώνημα έκπληξης,
μια φωτογραφία σε κορνίζα και συμπονετικά λόγια συγγενών.
Πόσο λεπτή είναι η γραμμή μεταξύ της ζωής και του θανάτου;
Πώς γίνεται εγώ να βρίσκομαι κάπου ανάμεσα,
Πώς μπορεί να θεωρηθεί ζωή κάτι με κανόνες,
ανεκπλήρωτα όνειρα,
όρια τόσο ανεπαίσθητα και καθοριστικά.
Επιτέλους πόσα ηθικά διλήμματα αντέχουν δυο χάρτινοι ώμοι
σαν πρόχειρη κατασκευή με
τρεμάμενα στηρίγματα τις προσδοκίες των άλλων και
τούβλα τις απογοητεύσεις της καθημερινότητας
νιώθω σαν να ακροβατώ σε έναν γκρεμό,
η πραγματικότητα
ίδια άνεμος
μου τινάζει τα μαλλιά,
μπαίνουν μέσα στα μάτια μου και δεν μπορώ να δω,
τους άλλους ή τι έχει σημασία.
Νιώθω ακόμα το χώμα στις πατούσες μου

P.12 Πολίτη Βαλεντίνα

Ασήμαντες ομορφιές

Στης Ευρώπης τα στενά
η μοναξιά κυριεύει.
Χέρια γυμνά, λόγια κοφτά,
η δυστυχία περισσεύει.

Αισιοδοξία λέξη άγνωστη,
παράξενη και απόμακρη
τι να σου κάνουν οι ομορφιές
όταν η ανθρωπιά είναι αόρατη;

Ελπίδες και όνειρα
βαθιά όλα θαμμένα,
μάχη για επιβίωση
πολλά τα απωθημένα.

Κάποτε όλοι ήθελαν
να παν' σ' αυτές τις χώρες,
τώρα παλεύουν για να φύγουν
μετρώντας μέρες κι ώρες.

Ο πόνος είναι αβάσταχτος,
μα η επιθυμία μεγάλη
να ξεφύγουν από όσους θέλησαν
να πατήσουν τη σκανδάλη.

Και ίσως όλες αυτές οι ομορφιές
να είναι μια απάτη
Τι να την κάνεις την Ευρώπη
άμα σου γυρνάει την πλάτη;

P.13 Ροδιά Δήμητρα

Τώρα, ξέρω

Δεν ξέρω τίποτε.

Μερικές όμως φορές, το μεγάλο
εγώ, της ανθρωπίνης μου ύπαρξης,
με παραμυθιάζει, λέγοντάς μου ότι
είμαι γεννημένη για κάτι μεγάλο.
Φιλοδοξίες, του φτωχού μυαλού μου, που θεωρεί
πως είναι κάτι, το τάχα σπουδαίο.

Ξέρω.

Άνθρωπος σημαίνει αδύναμος.
Κι άνθρωπος σημαίνει επίγνωση αυτής
της αδυναμίας, που έγκειται στη θνητότητά μας.
Είμαστε δα, τόσο μεγάλοι;

Ξέρεις τι, στ' αλήθεια, είμαστε;

Κριτές, μόνον όσων μπορούμε ν' αντιληφθούμε.
Κριτές, των λεπτομερειών της δημιουργίας
και του κουρδίσματος του ασύλληπτου κόσμου.
Κριτές, της μεγαλειότητας του σύμπαντος και του ολικού
σχεδίου, που ποτέ στα χέρια μας δε θα φτάσει.

Ξέρω.

Αυτή η αλήθεια πονάει.
Ο κόσμος μας έχει αρχίσει να καταρρέει.
Είναι άλλωστε κτισμένος με θεμέλια αδύναμα και εφήμερα.

Στο ψέμα όμως, όπου ζούμε εγκλωβισμένοι,
η ουσία βρίσκεται ακριβώς πάνω στην πληγή·
στη σκληρή αλήθεια που προσπαθεί να κρύψει.

Ξέρεις,
δε θέλουν να μιλάς,
εκτός κι αν επαναλαμβάνεις, μόνον αυτά που
σου λένε εκείνοι να πεις.
Δε θέλουν να ρωτάς,
γιατί δεν είναι εύκολο να δώσουν απαντήσεις.
Δε θέλουν να σκέφτεσαι,
για να σου επιβάλουν εύκολα τη δική τους γνώμη.
Δε θέλουν να ονειρεύεσαι,
γιατί είσαι επικίνδυνος για τον κόσμο που έχουν δημιουργήσει.

Ξέρεις,
πίστη είναι το κοχύλι,
που σου δώσανε σαν φυλαχτό να το κρατάς,
για να ακούς τη θάλασσα.
Μα, το αυτί επάνω σ' απαγόρευσε να ακουμπήσεις.
Η επιστήμη είναι το μαχαίρι,
που σου χάρισαν να σπάσεις το κοχύλι.
Εκείνο, είχε τη δύναμη, απλώς να το ραγίσει.
Τέλος, αμφιβολία ονόμασαν την άμμο, στου κοχυλιού το βάθος,
που εμποδίζει τον ήχο της θαλάσσης.
Μα, το κοχύλι γιατί σου έδωσαν,
αφού μέσα του, μονάχα άμμο κρύβει;

Μπορεί τίποτε να μην ξέρω, τίποτε να μην ξέρεις.
Μάθε όμως τώρα τούτο·
ποτέ μην τους ακούσεις!
Εσύ, να συνεχίσεις να ονειρεύεσαι.
Το όνειρο, ακόμα και του απίθανου,
είναι ό,τι πιο πολύτιμο έχεις.
Αυτό τ' όνειρο έχει τη δική του ονομασία.
Οι άνθρωποι το αποκαλούμε ελπίδα.

P.14 Σίδηρη Αναστασία

Αέναη ψυχή

Σε έβλεπα για χρόνια να υφαίνεις την ψυχή μου,
μ' όλα τα αστέρια του ουρανού σου.
Χάζευες το απέραντο γαλάζιο
Περιμένοντας υπομονετικά να παραδοθεί ο ήλιος,
εκεί που ανήκει πραγματικά,
στη θάλασσά σου.
Ο ίδιος πιστός σκύλος
περίμενε με υπομονή πλάι σου,
πίσω από το πράσινο πορτόνι.
Μέχρι που τα δάκρυα του ουρανού,
έδιναν την θέση τους στο λαμπερό ήλιο.
Τότε κατέφθαναν οι Άγγελοι,
για να μεταφέρουν την ψυχή σου,
στ' αστέρια τους.

P.15 Τσιώλη Μαρία

Στο μέρος της ευτυχίας

Κάτω από τη φωλιά των πλατάνων
μέσα στον ήχο των τζιτζικιών
και στο θολό τοπίο φύσης
ξυπνά η χαραυγή
να δώσει νερό στις ψυχές
να γεμίσει δάκρυ τα μάτια
και χαμόγελο τα πρόσωπα
Δροσιά
Ανθρωπιά ανασκεπάζει τη θολούρα
Ένα με όλα
Δίνει πνοή
Δροσιά
Τζιτζίκια
Αμέθυστη ζάλη ομορφιάς
εξαπατά αισθήσεις
Δροσιά
Ξεσκεπάζει τις πληγές για να τις κλείσει
Δροσιά
Η αγιότητα είναι ιδιότητα των θνητών
Δροσιά
Ανεκτίμητο άγγιγμα φύλλου
Ανεκτίμητο άγγιγμα πασχαλιάς
Ανεκτίμητο άγγιγμα Δέντρου
Δροσιά
Ήχος ζώου φυσικού

ανθρώπινου μη
μα θεϊκού ζώου
Ανάγκη Ουδεμία
Πληρότητα
Παλιννόστηση
Δροσιά
Ευτυχία στη κοιλάδα της ορατής θεότητας
Δροσιά
Αναγκαιότητα ουδεμία
Ευχαρίστηση με ενσυναίσθηση
Ένα
Δροσιά
Τέλος των πάντων η αρχή αυτή
Άδειασμα υγιές
Γαλήνη
το δάκρυ βγαίνει αλώβητο επιθυμίας
Αντίο κοράκια
Εδώ τρέμουλο φύσης αισθητό
Ύμνος τζιτζικιών
Δροσιά
Εξάντληση ανεπαίσθητη της θνητότητας
Ευχαρίστηση αληθινή
Έρωτας μόνο για τούτη εδώ την αίσθηση
και τη μαγεία
Θάνατος εδώ
Ζωή εδώ
Δροσιά
Ύπνος κάτω από τον ήλιο των άστρων
Ουδεμία αμαρτία
αγιότητα όλων
Μία αίσθηση χιλιάδων αγγιγμάτων
Δροσιά

Εθισμός στα συναισθήματα

Έστω η πληρότητα της αντικατοπτρικής γυναίκας.
Η πτώση των ηθών και της ηθικής,
Η αναθεώρηση της τάξης
και η γεωμετρία μιας στιγμής.
Ο αβέβαιος δήμιος,
Και ο ακέφαλος επαναστάτης
Η άγνοια της γνώσης,
Και η γνώση της άνωσης.
Το φως και η Αλεξάνδρεια,
Η άλωση του σαββατόβραδου
Και το έπος της χλιδής.
Η Καλουπιασμένη θυσία.
Τα τείχη που μας κλείνουν,
Και τα γαλάζια μάτια.
Ο ύπνος του φακίρη,
Και το να σαλπάρεις.
Αν είχα χάσει εσένα
Και όσο χόρευες είχα νιώσει
Τσως να
Τολμούσα τον ήλιο
Και να σφύριζα στην ιδέα του θανάτου
Έναν σκοπό γκρι
Και μια πλέον μπλε αυτοποεποιήθηση
Θα γέμιζε την πόλη
Με πράσινους οδηγούς λεωφορείων,

Γαλάζιους δημόσιους υπαλλήλους
Και πορτοκαλί τυπογράφους να κλαίνε γελώντας.
Και την κόκκινη χλόη να είναι (πλέον)
Ένα μέρος για να κάτσεις.

P.17 Ψυχογιού Χριστίνα

Κενού Αδράνεια

Το κενό στο πρόσωπό σου ταξιδεύει
στην απάθεια της εξέλιξης
Τα συμπτώματά σου κυριαρχούνται από το φόβο
Αποδίδεις ευθύνες
Το γυάλινο ποτήρι πλέον
χαρακτηρίζεται διαλυμένο
τα σπασμένα του ανήκουν στο δάπεδο
ενώ η απουσία του βλέμματός σου γίνεται αισθητή
Ζηλεύω κάθε τι που αγγίζεις
Φωνάζω στη σιωπή σου
Δεν ακούει
Πάσχει από την απάθεια της εξέλιξης του κενού
που ακόμα ταξιδεύει
Τη στιγμή αυτή
τα παπούτσια ακούγονται να φεύγουν
Κι εσύ μαζί τους.

Ρ.18 Τσιμπλιάρης Νίκος

Οι τέχνες

Και είχαν μαζευτεί όλοι,
ο γλύπτης, ο ζωγράφος.
Και χαιρέτησαν όλοι μαζί.
Ο φωτογράφος, ο μουσικός.
με σεβασμό,
και αυτή την παιχνιδιάρικη αμηχανία.
Ο δραματοποιός, ο χειροτέχνης.
Και όλοι του δώσανε τα σκήπτρα.
Εκείνου, του συνεχιστή.
Και τότε αυτός σταμάτησε το βάδισμα για μια στιγμή και μόνη.
«Εγώ δε θέλω τα σκήπτρα σας.
Τα κρύα, τα χάλκινα.
Θέλω όλους εσάς»
Και όλοι ακολούθησαν.
Αυτόν. Τον μοναχικό αναζητητή,
σαν ισότιμοι πλέον.
εφτά μοναχικοί αναζητητές...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

V.01 Γανωτής Κώστας

Μου είπαν πως

Όταν ήμουνα μικρός, μου 'παν ο κόσμος ειν' καλός
Μου' παν πως είναι ωραίος, φιλόξενος, ζεστός απλός
Μου 'παν πως αν είμαι εντάξει, με τους τρόπους μου σωστός,
Πως έτσι θα είναι και οι άλλοι κι έτσι σκέφτηκα καλώς...

Μου 'μαθαν να εκτιμάω, κάθε τι διαφορετικό
Μου 'παν για ό,τι αγαπάω, πάντοτε να προσπαθώ
Μου 'μαθαν σαν βλέπω πόνο, αν μπορώ να βοηθώ
Και σε όσους το αξίζουνε, να δείχνω σεβασμό...

Μεγάλωσα λίγο, κάτι δεν πήγαινε καλά
Άρχισα να νιώθω, πως μου χαδεύανε τ' αυτιά
Γύρω μου αντιλήφθηκα, προβλήματα πολλά
Και πως όλοι αδιαφορούσαν, αν δεν τους πειράζαν άμεσα...

Χαλάστηκα λίγο, να σκέφτηκα ιδέα μου ίσως
Έπειτα άρχισα να βλέπω, οργή πολλή και μίσος
Ο καθένας γύρω του, είχε χτισμένο ένα τείχος
Κι όποιος ζήτηγε να μπει, τον έδιωχναν αμέσως

Κι έτσι χαθήκαν στο εγώ τους, και γίνανε σκληροί
Μες στην οφθαλμαπάτη τους, φαντάζαν δυνατοί
Εκεί στο συμφέρον μπήκαν και κλειστήκαν μέσα μόνιμα
Κι εκεί κατάλαβα λοιπόν, πως της ζωής χάσαν το νόημα...

Μα εγώ εμπιστεύτηκα ρε συ, πίστεψα σε ανθρώπους
Και με ξεπλήρωσαν καλά, ναι μου ραγίσαν την καρδιά
Και δεν έχω πια να δώσω, δεν ελπίζω και να πάρω
Πλέον δε φοβάμαι τίποτα, δεν έχω τι να χάσω...

Μ' αφού έπεσα πολλές φορές και σηκώθηκα άλλες τόσες
Κάθε φορά πιο δυνατά και σηκωνόμουν δύσκολα
Ψάχνω πια μπας και το βρω, αν αξίζει να προσπαθώ
Κι αν αξίζει ας έρθει γρήγορα, της ψυχής μου ο λυτρωμός...

Δεν ζήτησα ποτέ πολλά, μόνο μια ζεστή παρέα
Δεν είχα πολλά λεφτά, μα είπα «ζήσε ειν'ωραία»
Ζητάω απλά για μια στιγμή, να δω λίγο τ' αστέρια
Να νιώσω λίγη θαλπωρή, μέσα στα δυο μου χέρια...

Δεν μου αρέσουν οι ευθύνες, τις κουράστηκα
Δεν αντέχω άλλο, να κάνω πως δεν νοιάστηκα
Μα έφτασα στα όρια μου, έμεινα μόνος, χάθηκα
Μα τί βλακείες λέω, τα ξεπερνούσα ασταμάτητα...

Έφτασα ως το τέλος, μες στο σκοτάδι, στο πιο χαμηλό επίπεδο
Έχασα ανθρώπους κι είπα για πάντα θα μείνω εδώ
Έχω αηδιάσει, που όλα γύρω μοιάζουν ψεύτικα
Και κάπως έτσι, τη μοναξιά μου ερωτεύτηκα...

Μου πήρε αρκετό καιρό, να δω πόσο ήταν λάθος
Που επιδίωκα αναγνώριση, για τον κόπο και το πάθος
Για τον πόνο, για τα δάκρυα, τον ιδρώτα και το αίμα
Που έδωσα και δίνω ακόμα, γιατί με κάνουν εμένα...

Να μην σε ζαλίζω όμως άλλο, μ' όσα αφορούν εμένα
Άκου απ' τη ζωή τί έμαθα, και κράτα το για σένα
Να είσαι πάντα εντάξει, να εφαρμόζεις στην πράξη
Όσα πιστεύεις και θέλεις και σκληρά να παλεύεις
Να χαίρεσαι κάθε στιγμή, μα να κρατάς μια φυλαχτή
Αγάπα, γέλα, νιώσε ρε και ζήσε τη ζωή...!

Αποχαιρετισμός (η ανατολή)

Έλα μωρέ παιδί γλυκό
Και ιδέ τον κόσμο
Πόσο τον αδειάσαμε
Από μέλι και δυόσμο
Τράβα κατά το όνειρο
Και τη γλώσσα κράτα
Για να ειπείς στους φίλους σου
Τα χαλκιά μαντάτα
Κράτα και ένα σιγανό
Τραγούδι ξεχασμένο
Να μείνει και από εμάς
Τίποτα χρυσαφένιο
Φύσηξε ο κόκκινος αγέρας που μ' αλλάζει
Έμεινα και γω κενός
Να λιώνω στο μαράζι

Για αυτό σου λέω εσένανε
Που έχεις τώρα ζώση
Το γέλιο και η αγάπη σου
Μην παρατάς να λιώσει

ΣΕΝΑΡΙΟ

S.01 Τσιώλη Μαρία

Βικτώρια

Σκηνή1/Πλάνο1-ΕΞΩΤ./Λόφος Στρέφη(Θέα)/Μεσάνυχτα

Μια παρέα όλοι γελούν, ξεχωρίζουμε μια κοπέλα με γουρλωτά μάτια

Σκηνή2/Πλάνο1-ΕΞΩΤ./Πεζοδρόμιο 1/Μεσάνυχτα

Ένας άντρας(γύρω στα 40) προχωρά στο δρόμο με τη μικρή του κόρη, είναι και οι δύο εξαθλιωμένοι, ο πατέρας δε δίνει ιδιαίτερη σημασία στο παιδί.

Σκηνή3/Πλάνο1-ΕΞΩΤ./Πεζοδρόμιο 2/Μεσάνυχτα

Η κοπέλα με τα γουρλωτά μάτια προχωρά μόνη της

Σκηνή3/Πλάνο2-ΕΞΩΤ./Πεζοδρόμιο 2/Μεσάνυχτα

Η κοπέλα στο δρόμο της παρατηρεί μία ηλικιωμένη που ζητιανεύει

Σκηνή3/Πλάνο3-ΕΞΩΤ./Πεζοδρόμιο 2/Μεσάνυχτα

Ένας μεσήλικας άντρας καλοντυμένος, συνοδευόμενος από τη γυναίκα του, βγάζει πολλά 2λεπτα από την τσέπη του κοιτά περιφρονητικά την ηλικιωμένη και της ρίχνει τα κέρματα.

Σκηνή3/Πλάνο4-ΕΞΩΤ./Πεζοδρόμιο 2/Μεσάνυχτα

Η ηλικιωμένη πετά τα ψιλά πίσω στον άνδρα και τον κοιτά με απαξίωση, ο άνδρας σταματά για λίγο ενοχλημένος αλλά συνεχίζει κανονικά κρατώντας τη γυναίκα του αγκαζέ.

Σκηνή3/Πλάνο5-ΕΞΩΤ./Πεζοδρόμιο 2/Μεσάνυχτα

Η κοπέλα παρατηρεί το σκηνικό χαμογελά, ανάβει ένα τσιγάρο και φεύγει

Σκηνή4/Πλάνο1-ΕΞΩΤ./ΣΤ.Λεωφορείο/Μεσάνυχτα

Φτάνει στη στάση του λεωφορείου

Σκηνή5/Πλάνο1-ΕΞΩΤ./Λεωφορείο/Μεσάνυχτα

Ανοίγει η πόρτα του λεωφορείου, φαίνονται μόνο τα χέρια της κοπέλας, πετάει κάτω το τσιγάρο, μπαίνει και κάθεται στη θέση δίπλα από το παράθυρο.

Σκηνή5/Πλάνο2-ΕΞΩΤ./Λεωφορείο/Μεσάνυχτα

Της τραβάει την προσοχή αυτό το μικρό κορίτσι που κάθεται απέναντί της με τον πατέρα του. Το κορίτσι δεν κοιτά κανέναν, μονάχα ρίχνει καμιά πεταχτή ματιά στον πατέρα του. Το κορίτσι κοιτά μια ψηλά μία χαμηλά. Ύστερα παίρνει ένα καπέλο και το φορά.

Σκηνή5/Πλάνο3-ΕΞΩΤ./Λεωφορείο/Μεσάνυχτα

Η κοπέλα κοιτά το παιδί και τα χέρια της κάνουν ανήσυχες, νευρικές κινήσεις σαν κάτι να ψάχνουν.

Σκηνή5/Πλάνο4-ΕΞΩΤ./Λεωφορείο/Μεσάνυχτα

Εκεί δίπλα στα πράγματά του το κοριτσάκι έχει μαζεμένα κάτι βρώμικα χαρτιά. Τότε το κοριτσάκι παίρνει τα χαρτιά και φτιάχνει ένα μικρό караβάκι και παίζει. Μετά σηκώνεται πάνω και τέλος ξαπλώνει κάτω.

Σκηνή5/Πλάνο5-ΕΞΩΤ./Λεωφορείο/Μεσάνυχτα

Ο πατέρας σηκώνει το κοριτσάκι και κατεβαίνουν από το λεωφορείο, η κοπέλα ακολουθεί.

Σκηνή6/Πλάνο1-ΕΞΩΤ./Πεζοδρόμιο 3/Ξημερώματα

Κατευθύνονται προς τη Βικτώρια, πιο πίσω η κοπέλα μπροστά ο πατέρας με το κοριτσάκι.

Σκηνή7/Πλάνο1-ΕΞΩΤ./Στ.Βικτώρια/Ξημερώματα

Κατεβαίνουν τα σκαλιά και φτάνουν στο σταθμό.

Σκηνή7/Πλάνο2-ΕΞΩΤ./Στ.Βικτώρια/Ξημερώματα

Ένας ηλικιωμένος εξαθλιωμένος κάθεται στο σταθμό. Οι κινήσεις του έντονες όπως του κοριτσιού.

Σκηνή7/Πλάνο3-ΕΞΩΤ./Στ.Βικτώρια/Ξημερώματα

Το κορίτσι προχωρά προς το μέρος του, πιάνει το χέρι του, ο παππούς σηκώνεται και προχωρούν μαζί.

Σκηνή7/Πλάνο4-ΕΞΩΤ./Στ.Βικτώρια/Ξημερώματα

Καθώς προχωρά το κορίτσι με τον παππού απέναντι

ένα μικρό αγόρι που το κρατά η μητέρα του από το χέρι την κοιτά, το κοιτά και χαμογελάνε.

Σκηνή7/Πλάνο5-ΕΣΩΤ./Στ/Βικτώρια/Σημερινά

Η κοπέλα μπαίνει στο τρένο